

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Indulgentia Et Iubilæum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

CASVS III.

Dispensatio illegitimi ad Ordines.

Quidam Illegitimus ex Sacerdote & solam accepit tonsuram absque dispensatione: deinde ab Illustrissimo Nuntio petit dispensari ad Ordines omnes & beneficia etiam Curata: & in supplicatione narrasse per inadvertentiam defectum natalium coram Episcopo subicuisse, quod falsum erat.

QVÆRITVR, An dispensatio obteuta non censetur subreptitia?

R Espondeo non censeri subreptitiam illam dispensationem.

9 Dispensatio censetur bona.

Primò, Quia dispensatio Illustrissimi Nuntij non nititur illa inadvertentia, sed meritis, & bona vita, ac doctrina supplicantis, ut expressè habetur in instrumento dispensationis, ait enim: Meritorum tuorum intuitu specialem tibi gratiam facere volentes &c. Vnde nec addit clausulam (si ita est) sed absolute dispensat.

Secundò, Quia expressio falsi, & omissio veri, non vitiat dispensationem, quando aliàs aequè bene erat concedenda, ut communiter Doctores tradunt: Quia tunc error non est causa dispensationis, sed libera voluntas dispensantis. Atqui non est credibile Illustrissimum Nuntium fuisse recufaturum dispensationem etiam sciuisset eum fraudulentè defectum suum non aperuisse Episcopo: ergo.

Illegitimus potest accipere primam tonsuram.

Tertiò, Quia illegitimus nullo iure expressè prohibetur accipere primam tonsuram, sed solù Ordines. Nomine autem Ordinum & ordinationis non continetur prima tonsura secundùm D. Thomam, & communem Theologorum sententiam: ergo non fuit grauis culpa in accipienda tonsura, qua mereret denegari dispensationem. Solùm prohibentur, illegitimi accipere tonsuram ex consequenti, quatenus prohibentur accipere Ordines: & quatenus tonsura est preparatio & dispositio ad Ordines.

Illegitimitatis dispensatio ad Religionem.

CASVS IV.

Titius Religiosus dimissus est ob impedimentum sibi illegitimi cum haberet dispensationem Illustrissimi Nuntij, sed per imperitiam & errorem impedimento non satis expresso.

QVÆRITVR Primò, An egeat noua dispensatione ad celebrandum?

QVÆRITVR Secundò, An possit vti officio sui Ordinis, & An reneatur ad alia peculiaria choro?

QVÆRITVR Tertiò, An possit matri succedere?

QVÆRITVR Quartò, An possit repetere 500. florenos, quos monasterio dedit?

10 Non eget dispensatione ad celebrandum saltem in foro conscientie.

AD Primum: Respondeo, Ex eo quòd Titius sit dimissus ab Ordine sine sua culpa, non eget dispensatione ad celebrandum: Sufficit enim ea dispensatio per quam poterat celebrare in Ordine. Et quamuis in rigore Iuris, & in foro externo illa dispensatio Illustrissimi Nuntij pateretur difficultatem; tamen in foro conscientie, & ex

æquitate est admittenda: quia constat Nuntium voluisse tollere omne impedimentum tibi illegitimi, tam ad Ordines, quàm ad beneficia, ut suppono ex casu proposito: & ita de factò censeri debet ablatum: etiamsi per imperitiam & errorem impedimentum non fuerit satis expressum; præsertim concurrentibus tot circumstantijs. Vnde in foro conscientie non est opus noua dispensatione: nisi forte ex illa dimissione rex esset patefacta; & oriretur scandalum apud aliquos qui viderent eum celebrare.

Ad Secundum: Respondeo, Cum Titius sit verè Religiosus, & validè professus, potest vti officio approbato sui Ordinis: cumque sit eiectus ab Ordine, non tenetur ad alia peculiaria choro, ut ad officium defunctorum & anniuersaria, quæ in choro celebrari solent.

11 Potest vti officio Ordinis.

Addo Titium non videri iuste eiectum: tum, quia illa dispensatio sufficiens erat saltem in foro conscientie ad maiores Ordines; tum maxime, quia monasterium seu Conuentus illum tot annis retinuit, & honorauit varijs officijs; etiam postquam innotescere ei cepit eius impedimentum; & ita visus fuit ei hoc condonare; & eum de nouo implicite admittere. Si volebat eum dimittere, debebat id facere statim re cognita, ut multis Iuribus & exemplis ostendi potest.

Non censetur iuste eiectus.

Ad Tertium: Respondeo, Etli probabile sit illegitimum talem posse matri succedere, tamen Titius cum sit Religiosus, non potest ei ab inretrato suo nomine succedere: Si tamen ab amicis aliquid possit gratis obtinere, non tenetur Conuentum, à quo expulsus est, certiorè reddere. Quia tamen Ius successionis quod ipse habebat, per professionem in Conuentum translatum est, posset ipse petita venia à conuentu, nomine Conuentus exigere suam portionem, & eà viuere; reseruato eo quod superesset post mortem pro Conuentu.

12 Non potest succedere, quia Religiosus.

Ad Quartum: Respondeo, Cum Titius non fuerit legitime eiectus à Conuentu, potest exigere & repetere illos 500. florenos quos Conuentui dedit; & Conuentus tenetur illos restituere.

13 Tenetur conuentus restituere acceptum.

INDVLGENTIA ET IVBILÆVM.

CASVS I.

Quantas qualesque Indulgentias possit dare Archiepiscopus?

Indulgentia Archiepiscopalis.

Dico Primò, Archiepiscopus potest dare Indulgentias 80. dierum. Ita Henricus lib. de Indulgentijs c. 32. Ratio esse potest, quia Episcopis conceduntur à Concilio 40. dies: æquum ergo est vt Archiepiscopo duplum concedatur.

Dico Secundò, Potest dare Indulgentias perpetuas, id est, singulis annis recurrentes. Ita Paludanus dist. 20. quæst. 4. & alij. Ratio est, quia nusquam id ei prohibetur in Iure. Per se autem potest in sua diocesi, quod Papa in tota Ecclesia, nisi Iure limitetur, vt docent Sotus & alij.

Dico Tertio, Potest dare Indulgentias pro eodem opere sæpius repetito, præsertim diuersis diebus. Ratio est, quia nusquam prohibetur.

R iij

CASVS

CASVS II.

Indulgentia in Religionis ingressu.

Quando Religiosus consequatur Indulgentiam Plenariam, quam Patres & Doctores dicunt illum consequi per ingressum Religionis?

²
Subinde dum initur nouitatus, vel assumitur habitus.

Respondeo, Posse hanc Indulgentiam interdum obtineri dum suscipitur habitus; aut initur nouitatus: nimirum si id fiat ex magna charitate erga Deum, & eum perfecta mundi renuntiatione. Nam ardenti affectu renuntiare mundo, & mancipare se obsequio diuino, saepe satis est ad remissionem omnis culpae & poenae.

Ordinarie in professione.

Ordinarie tamen credibile est id non fieri nisi in ipsa professione, vel cum vota essentialia in Societate emittuntur. Ratio est, quia tunc debetur hoc beneficium quando quis seipsum perfecte & omnia sua Deo irrevocabiliter mancipat, se & sua illi in sacrificium offert; quando moritur mundo morte ciuili, & inchoat nouum statum, & nouam vitam: hoc autem fit per professionem. Omnia quae ante fiunt non perfecte hominem Deo mancipant, nec tribuunt ei statum & firmitatem, nec faciunt eum mori ciuilitate, nec spoliant eum propria voluntate, sed solum fiunt probandi causa, & disponunt ad hunc actum tanquam ad finem. Nouitius enim est similis catechumeno, qui ex ijs quae praecedunt baptismum non consequitur remissionem omnis poenae, sed per ipsum baptismum; cui respondet professio, seu incorporatio in religionem. Colligitur ex D. Thoma 2. 2. q. vltima. a. 3. ad 3. & Caetano ibidem, & Quodl. 3. a. 13. Idem docet Corduba in Regulam D. Francisci c. 2. q. 14. tanquam indubitatum.

Comparatio Nouitij & Catechumeni.

CASVS III.

Indulgentia plenaria in forma Iubilaei.

In die Circumcisionis Domini conceditur in templo Societatis IESV plenaria Indulgentia in forma Iubilaei.

QUÆRITVR PRIMÒ, *An eadem illa causa quae est pro concedendis illis Indulgentijs, non possit etiam sufficiens censi pro dispensatione votorum particularium.*

QUÆRITVR SECUNDÒ, *An ex vi talis Indulgentiae non possit quis eligere Confessarium qui absoluat à reſeruatjs, commutes vota &c. sicut fit in Iubilaeo?*

AD PRIMUM: Respondeo, Certum est causam illam communem quae sufficit ad concedendas Indulgentias etiam plenarias, non sufficere pro dispensatione votorum particularium: Hac enim requirit iustam causam respectu huius personae; quae plerumque nullam habet connexionem cum causa Indulgentiarum: v.g. Vouit quis continentiam, vel non ludere aleis ob periculum blasphemiae, ira &c. ratio voti perseverat, etiam si amplissima detur Indulgentia. Quare non potest liberari obligatione voti. Irrita enim est dispensatio nisi causa iusta subsit.

AD SECUNDUM: Respondeo, Quam vim habeat Indulgentia plenaria in forma Iubilaei, seu ad instar Iubilaei (quae duo idem valent) docet Nauarrus de Iubilaeo notabili 9. & 26. & ostendit idem

esse quod Indulgentia plenissima. Quod verò talis formula verborum non contineat facultatem eligendi Confessarium qui absoluat à reſeruatjs, dispenſet in votis &c. vel ex eo colligi potest, quòd hac de re nihil certi sit constitutum pro ipsis Iubilaeis. Nam interdum maior, interdum minor potestas conceditur. Deinde res tanti momenti claris verbis exprimenda erat, sicut in diplomatis Iubilaeorum exprimitur. Denique est contra mentem Societatis: non enim Societas pro die Circumcisionis intendit à Pontifice obtinere vt fideles possent eligere alium, quàm Societatis Confessarium, aut vt alijs daretur potestas absoluedi à reſeruatjs & dispensandi &c. Vnde mihi certum est talem potestatem illis verbis non concedi.

CASVS IV.

Virum Teneantur Religiosi mendicantes, maxime subditi quidquam erogare in eleemosynam, vt Indulgentiam Iubilaei consequantur?

Respondeo, Non teneri. Tùm, quia Iubilaeum intelligitur de ijs qui habent administrationem: Tùm, quia in aliud opus commutari id potest; vt expressè in Bulla habetur. Vnde etiam subditi non tenentur petere licentiam vt possint aliquid sibi subtrahere ad eleemosynae largitionem.

CASVS V.

Virum Religiosi possint ex vi Iubilaei confiteri Sacerdoti non approbato? Et quisnam per Ordinarium intelligatur?

Respondeo, Etsi alias Religiosi possint confiteri Confessario non approbato: si tamen ex vi Iubilaei velint absolui, debent confiteri approbato: quia id expressè requiritur in Bulla.

Per Ordinarium, non intelligitur Superior Regularium; sed Episcopus, & Vicarius eius Generalis, & Abbas habens Ecclesiam, in qua exercet Episcopalem iurisdictionem.

CASVS VI.

An qui commutauit votum suum vi Iubilaei in aliud pium opus; possit post Iubilaeum vi eiusdem hoc pium opus rursus mutare in prius votum, vel in aliud pium opus?

Respondeo, Eum qui semel commutauit votum suum vi Iubilaei in aliud pium opus, non posse post Iubilaeum vi eiusdem Iubilaei hoc pium opus rursus mutare in prius votum, vel in aliud pium opus; nisi fortè id fiat paulò post, ita vt censetur completio actionis antea tempore Iubilaei inchoatae. Ratio est, quia illa potestas commutandi votum, iam cum Iubilaeo expirauit; nec censetur continuari nisi ad necessariam continuationem eorum quae antea erant incepta.

Aduerte tamen, Si votum illud erat reſeruatũ, iam facta mutatione desinere esse reſeruatũ, dummodò votum id sit mutatum in opus, cuius intuitu votum non fuisset reſeruatũ.

I V D E X